

REVISTA „ANALELE BRĂILEI“ (1929—1940)
DESPRE LEGĂTURILE ORAȘULUI BRĂILA CU TRANSILVANIA

În istoria neamului românesc un capitol distinct îl ocupă legăturile permanente ce s-au păstrat de-a lungul timpului între Transilvania și teritoriile de la sud și est de Carpați, legături care au întreținut mereu vie conștiința unității și s-au situat la temelia statului național român.

Vom încerca să dezvăluim particularitățile legăturilor Transilvaniei cu una din „marile metropole ale Dunării românești“¹ în viziunea unei reviste de cultură regională apărute la Brăila în perioada interbelică, aspect care pînă acum nu și-a găsit locul în lucrări istoriografice mai ample, dar care poate aduce noi lămuriri cu privire la influența Transilvaniei în teritoriile extracarpătice.

Brăila a jucat un rol aparte în viața societății românești din evul mediu și din epoca modernă; aici se îmbarcau mărfurile europene destinate Orientului și se descărcau cele venite dintr-o lume fabulos de bogată și învăluită în mister pentru Europa medievală și tot aici negustorii Brașovului își aduceau mărfurile lor pentru a le schimba cu peștele Brăilei și mărfurile levantine. În ținutul Brăilei își găseau refugiu, în secolul XIX, mulți dintre păstorii ardeleni izgoniți de persecuții și atrași de bogăția și întinderea pășunilor (suprafața agricolă ocupa încă, aici, un loc restrîns), ca și de rentabilitatea afacerilor cu negustorii din oraș². În sfîrșit, aici sentimentul național a fost puternic și a întreținut o mișcare viguroasă în slujba cauzei românești³.

„Analele Brăilei“ a fost cea mai bună revistă regională apărută la Brăila, înscriindu-se într-o mișcare mai amplă de reдеșteptare la viața culturală a provinciei, mișcare ce definește o componentă importantă a culturii românești din perioada interbelică.

Concepută ca o revistă de cultură regională, „Analele Brăilei“ reprezintă unul din acele nuclee culturale care evidențiază în cultura românească interbelică „localismul creator“ definit de Al. Dima⁴. Alături de alte reviste, ca „Arhivele Olteniei“, „Analele Dobrogei“, „Arhivele Basarabiei“, ea ilustrează nevoia resimțită acut de națiunea română după triumful politic din 1918 de a se autodefini și a se integra în univer-

¹ G. T. Marinescu, *În jurul pregătirii mării sărbători a Brăilei — 100 de ani de la eliberarea de sub turci*, în *Analele Brăilei*, 1, 1, 1929, 29 (infra: A.B.; infra: *În jurul...*).

² G. Mihăilescu, *Populația Brăilei — studiu de demografie dinamică și statică*, A.B., 4, 2—3, 1932, 83—93 (infra: *Populația Brăilei...*).

³ V. M. Sassu, *Informațiuni, note, însemnări*, A.B., 3, 2, 1931 (infra: *Informațiuni*).

⁴ Al. Dima, *Fenomenul românesc sub noi priviri critice*, Craiova 1938.

salitate⁵. Lupta desfășurată de cultura românească pentru definirea specificului național antrena și provincia, care încerca să contribuie la aceasta prin cunoașterea și înfățișarea specificului local. Imperativul național era perfect sesizat de inițiatorii revistei „Analele Brăilei”: „Se cerea afirmarea specificului nostru național, care să legitimizeze în fața tuturor pretențiile noastre la viață autonomă, la viață proprie. Afirmarea intransigenței naționale era deci factorul menit să consolideze definitiv puterea statului nostru.”⁶ Aceasta explica nevoia resimțită de cultura națională „de a se adânci și a se nuanța, topind în sinteza ei elemente noi ce-i veneau din toate unghiurile țării”. Pe de altă parte, viața colectivă a tuturor regiunilor simțea aceeași necesitate „de a-și crește vitalitatea prin adâncire în cultura locală specifică”⁷.

Cercul „Analelor Brăilei”, urmînd modelul țărilor civilizate din Occident, se pronunța pentru „o cultură națională elaborată adînc, bogat, nuanțat prin integrarea într-o impresionantă sinteză a tuturor valorilor culturale specifice, create de vitalitățile culturale locale pe tot cuprinsul țării și cu participarea întregii națiuni”⁸. Pornind de aici, obiectivul conturat în *Schița de program* era studierea „de aproape a vieții orașului și ținutului Brăila sub toate aspectele ei”⁹, pentru a obține „o științifică cunoaștere de sine, o clară conștiință istorică, un simț de tradiție culturală și o precizare a rostului specific ce-l are de îndeplinit Brăila în ansamblul vieții naționale”¹⁰. Pe această bază urma să se fondeze o cunoaștere științifică a vieții locale, „singura pe care se poate sprijini o înaltă și obiectivă politică a vieții unui oraș și a unui ținut”¹¹.

Rod al aspirațiilor Cercului și Căminului studentesc brăilean precum și al Cercului de cercetări și studii locale¹², revista cunoaște o perioadă îndelungată de apariție (1929—1940), fiind o realitate vie, originală și nu „un lucru improvizat” sau „de imitație”¹³.

Putem spune deci că, deși revista nu-și propune să analizeze în mod deosebit relațiile Brăilei cu Transilvania, studiind evoluția istorică a orașului și ținutului, ea surprinde în chip firesc aceste legături. Există și o puternică ancorare a revistei în național. Resorturile adînci ce au determinat apariția ei se leagă, de altfel, de climatul în care s-a format generația ce i-a dat naștere.

Imigrări masive de populație din Transilvania, produse după 1829 în ținutul Brăilei, făceau ca sentimentul general românesc de solidaritate și afecțiune ce se manifesta la finele secolului trecut pe tot cuprinsul țării să fie mai puternic la Brăila, unde se refugiaseră mulți transilvăneni — profesori, negustori, mocani — legați sufletește de lo-

⁵ Z. Ornea, *Tradiționalism și modernitate în deceniul al treilea*, București 1980, 304; Al. Zub, *Istorie și istorici în România interbelică*, Iași, 1989, 40—42.

⁶ M. S. Enescu, *Biblioteca „Petre Armencea”*, A.B., 10, 3—4, 1938, 55.

⁷ *Informațiuni*, A.B. 3, 2, 1931, 115.

⁸ Al. Dima, *Destăinuiri, Manuscriptum*, 9, 4, 1978, 116.

⁹ G. T. Marinescu, *Schița de program*, A.B., 1, 1, 1929, 1.

¹⁰ Idem, *După patru ani de activitate*, A.B., 4, 4, 1932, 4.

¹¹ Idem, 3.

¹² E. M. Lica, *Geneza revistei „Analele Brăilei”*, în *Revista istorică*, 1—2, 1990, 194—196.

¹³ G. T. Marinescu, „Analele Brăilei” după trei ani de viață, A.B., 3, 3—4, 1931, 128.

curile natale, de rudele, prietenii și cunoscuții de peste munți. Așa se explică faptul că secțiile societății „Carpați“ și „Ligii culturale“ din Brăila se numărau printre cele mai puternice din țară, precum și faptul că în 1892 brăileanul I. C. Lerescu publica „Chestiunea românilor din Austro-Ungaria“, iar transilvăneanul Leonte Moldovan, profesor la Liceul Real din Brăila, edita începând cu 29 august 1893 organul de presă al secției locale a „Ligii culturale“, intitulat simbolic „Lupta națională“.

Erau organizate manifestări culturale în săli publice cu prilejul aniversării unor sărbători naționale, susținute conferințe la care erau invitați români ardeleni (O. Goga, V. Lucaciu, I. Coroianu) și conducători ai „Ligii culturale“ din București (N. Iorga). Aveau loc mitinguri și demonstrații în favoarea românilor din Transilvania, la care luau parte mii de cetățeni. Mari acțiuni au fost organizate cu prilejul procesului memorandiștilor (participau la acestea peste 10.000 de persoane). Comitetul central al „Ligii culturale“ recunoștea că „membrii secțiunii Brăila, cu zeul și activitatea lor au făcut ca această secțiune să pășească între cele dintii în fruntea Ligii“¹⁴.

În această atmosferă de emulație națională în jurul profesorilor de la liceul din oraș, care se aflau printre fruntașii mișcării naționale, a crescut și s-a format generația ce a fondat societatea „Avântul“ și biblioteca „P. Armencea“, apoi „Căminul“, „Cercul studenților“ și „Cercul de cercetări și studii locale“, deci generația care a conceput și editat revista „Analele Brăilei“. Cu emoție, tinerii urmăreau conferințele lui N. Iorga (prezent în repetate rânduri la Brăila, între 1906—1914), care „răscoleau și întăreau“ pentru toată viața puterile lor sufletești¹⁵.

Aparută dintr-o asemenea ambianță, revista păstrează puternice legături sufletești cu cauza națională și este angajată în slujba acesteia, a noului său conținut de după 1918. Iată al doilea argument care explică interesul său pentru legăturile cu Transilvania.

Deși nu-și propune să cerceteze în special legăturile Brăilei cu Brașovul, „Analele Brăilei“ evidențiază în mod firesc aceste legături în toate secțiunile sale: atît în studiile de istorie economică, demografică, și culturală, cît și în secțiunile: *Documente și Informațiuni asupra trecutului istoric al Brăilei*, extrase din cărțile în care este menționată Brăila.

Prin valoarea aprecierilor formulate se remarcă studiile. Cele de istorie economică evidențiază în mod deosebit legăturile comerciale dintre Brăila și Brașov, punînd în lumină faptul că marelui drum comercial care lega din secolul al XIV-lea cele două orașe a fost „înțesat de viață românească, a simbolizat de pe atunci însăși Unirea de azi“¹⁶. Dintre acestea se remarcă: *Brăila Veche, schiță a evoluției istorice*, semnat G. T. Marinescu¹⁷ și *Importanța comercială a Brăilei de la întemeiere pînă la căderea sub turci și relațiile ei cu Brașovul. Epoca 1358—1540*, semnat G. Mihăilescu¹⁸.

¹⁴ V. Netea, G. T. Marinescu, „Liga culturală“ și unirea Transilvaniei cu România, 1978, 143.

¹⁵ G. T. Marinescu, *Notă*, A.B., 4, 1, 134, 3.

¹⁶ Idem, *În jurul...* A.B., 1, 1, 1929, 31.

¹⁷ *** în A.B., 1, 4—5—6, 1929, 3—36.

¹⁸ *** în A.B., 7, 1, 1935, 11—31.

Primul titlu face parte dintr-un proiect mai amplu ce viza întocmirea unei monografii istorice a orașului. Dovedește o bună cunoaștere a metodologiei cercetării istorice și, cu toate că nu întocmește un aparat critic (revista nu este o revistă științifică de istorie ci o revistă de cultură regională), apelează cu discernământ la izvoarele istorice. Astfel, referindu-se la actul din 1358 prin care regele Ludovic al Ungariei acordă privilegiul de negoț brașovenilor pentru zona ce se întinde de la gurile Ialomiței la gura Siretului¹⁹, autorul formulează rezerve în legătură cu concluzia ce s-ar putea desprinde: „la 1358 drumul Brăilei se pare că era încă în stăpînirea regelui Ungariei“. Comentarii istoriografice ulterioare arată că actul dat de regele Ludovic era „pur formal, de caracter platonice, deoarece autoritatea de drept și de fapt asupra respectivului teritoriu o exercita domnul Țării Românești“²⁰. În sprijinul afirmației este invocat faptul că, 10 ani mai târziu, avînd nevoie de un tratat de comerț care să le garanteze libertatea de a vinde și a cumpăra în această zonă, brașovenii se adresau domnului Țării Românești Vladislav I Vlaicu. În actul de privilegiu comerciale acordate de acesta la 20 ianuarie 1368, „Brăila e precis pomenită — pentru prima oară! — ca schelă a Țării Românești“. Acesta, ne spune cu îndreptățit temeii G. T. Marinescu, „e documentul care poate fi socotit ca actul de naștere istorică al Brăilei“, desprinzînd totodată concluzia „hotarul Țării Românești ajunsese acum la Dunăre. Ținutul Brăilei se integrase în cadrul oficial al noului stat românesc; iar marele drum de negoț Brașov — Brăila era definitiv creat“²¹. Din faptul că privilegiul scutește de vamă mărfurile străine duse pe acest drum spre Brăila, rămînînd a plăti numai mărfurile răsăritene, cu care negustorii sași, cărăușii români se vor întoarce de la Brăila la Brașov, este corect desprinsă concluzia că „se vede... voința Domnului de a ridica Brăila acordîndu-i avantaje speciale“²². În studiu este apoi remarcat faptul că, pe la 1400, „drumul Brăilei era în mare înflorire“, iar legăturile cu Brașovul deveniseră „atît de sigure, încît Mircea cel Bătrîn, interesat în creșterea veniturilor visteriei domnești, putea să anuleze privilegiul acordat de Vladislav I Vlaicu fără a se teme că astfel ar primejdui poziția orașului, impunînd la 6 august 1413 un alt act prin care negustorii brașoveni puteau trece cu mărfurile de postav „de la Brăila încolo“, spre „regiunile maritime“ plătiînd „vama de 30% pentru acestea și pentru toate mărfurile pe drumul Brăilei fie la dus fie la întors“. Nu scapă atenției nici faptul că Brăila apare din document ca un important centru pescăresc, subliniindu-se locul comerțului cu pește în relațiile cu Brașovul (actul menționează carele cu pește de Brăila trase de cai și vama ce trebuia plătită — 18 ducați de majă — adică un perper la vama Brăila²³). Este menționată de asemenea o scrisoare de la Vlad Călugărul (probabil din 1491—1492) adresată brașovenilor: „v-am slobozit drumurile peste tot prin Țara Românească, să umble oamenii voștri și să se hrănească

¹⁹ *Idem*, A.B., 1, 4—5—6, 1929, 20.

²⁰ C. C. Giurăscu, *Istoricul orașului Brăila*, Buc. 1968, 44.

²¹ G. T. Marinescu, *Brăila Veche, schiță a evoluției istorice*, A.B., 1, 4—5—6, 1929, 20.

²² *Ibidem*.

²³ *Idem*, 24.

²⁴ *Idem*, 27.

și să cumpere ce li place. Când oare au umblat oamenii voștri la Brăila și la Floci și peste tot locul la Dunăre să-și cumpere ei singuri precum umblă acuma²⁴. Documentul este folosit pentru a se sugera că uneori Brașovul s-a implicat în viața politică a Țării Românești prin susținerea unor pretendenți la tron care le garantau privilegiile.

Cercetînd colecțiile de documente brașovene publicate de sași, autorul remarcă numele brăilenilor care veneau cu carele cu marfă la Brașov: Nicula, Aldea, Filip, Bucur, Stoica și conchide că „marele negoț de pește pe care îl făcea Brăila cu Brașovul era purtat de negustori și că-răuși localnici români, nu străini²⁵”.

Nu este trecută cu vederea nici scrisoarea din secolul al XV-lea în slavonă adresată de județul și cei 12 pîrgari ai Brăilei consiliului urban al Brașovului pentru a solicita judecată dreaptă pentru raguzanul Mihociu Letinețul stabilit la Brăila în urmă cu 4—5 ani care „s-a dat om domnului nostru, voievodul și este orășan și plătește bir la un loc cu ceilalți orășeni²⁶”.

După căderea sub turci, „carele cu marfă dinspre Brașov se impu-ținaseră” pentru că „negustorii nu mai aveau acum aceeași siguranță ca pe vremea stăpînirii Domnului nostru la schelă și pe drumurile ce duceau la schelă”.

După 1829 comerțul a renăscut și unii români bogați s-au stabilit aici. Negoțul cu pește a rămas exclusiv românesc pînă pe la jumătatea secolului XIX²⁷.

După cum s-a putut constata, „schița istorică” a lui G. T. Marinescu ilustrează evoluția legăturilor economice cu Brașovul, dar surprinde și amestecul politic în treburile Țării Românești, precum și legăturile între administrațiile celor două orașe pentru protejarea locuitorilor.

Al doilea studiu susține ideea că Brăila se ridicase dintr-un sat de pescari la nivelul de schelă comercială prin comerțul desfășurat în port înainte de 1368, astfel că afirmarea Brăilei nu poate fi pusă pe seama legăturilor cu Brașovul, chiar dacă ulterior aceste legături vor avea rolul lor în acest sens²⁸.

Indiferent de importanța pe care o atribuie relațiilor dintre cele două orașe în ridicarea și afirmarea Brăilei, studiile amintite sînt de acord că marele drum de negoț dintre ele este „cea mai veche și cea mai vie arteră de legătură dintre Ardeal și Dunăre”, element de unitate pentru neamul românesc²⁹.

A doua categorie de studii publicate în revista „Analele Brăilei”, la care ne vom referi, are în vedere evoluția demografică a orașului și ținutului Brăila și furnizează informații interesante în legătură cu deplasarea populației dinspre Transilvania către zona extracarpatică. Se remarcă în mod deosebit studiile publicate de G. Mihăilescu *Populația*

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ *Idem*, 26.

²⁷ *Idem*, 32.

²⁸ G. Mihăilescu, *Importanța comercială a Brăilei de la întemeiere pînă la căderea sub turci și relațiile ei cu Brașovul*. *Epoca* 1358—1540, A.B., 7, 1, 1935, 11—30.

²⁹ G. T. Marinescu, *Studiul orașului și județului Brăila*, A. B., 5, 1, 1933, 66. (infra: *Studiul orașului*...).

³⁰ *** , în A.B., 4, 2—3, 1932, 106—137.

Brăilei — studiu de demografie dinamică și statică³⁰ și Populația și așezările omenești din Cîmpia Brăilei³¹. Sînt utilizate statistici și recensăminte analizate comparativ și critic.

Studiind populația și așezările din Cîmpia Brăilei, autorul constată că în a doua jumătate a secolului al XIX-lea are loc o puternică imigrare a păstorilor din regiunile de munte: „în drumul lor cu oile spre Dobrogea sau sudul Basarabiei, rămîneau adeseori în Cîmpia Brăilei care era foarte bogată în pășuni, agricultura nefăcîndu-se decît în jurul satelor“. Afirmația era susținută invocîndu-se harta Marelui Stat Major al armatei române care însemna pentru 1890—1900 în ținutul Brăilei 40 de tîrle; numărul acestora fusese mai mare anterior lui 1890 (circa 100), dar unele dispărușeră, unindu-se sau topindu-se în masa populației³². După 1900 n-au mai avut loc imigrări importante în condițiile extinderii agriculturii și diminuării pășunilor³³.

În ceea ce privește populația orașului, în perioada 1853—1899 se constată o creștere cu 267% din care o parte provine prin imigrare din cîmpie. Autorul ne prezintă starea materială și socială a transilvănenilor stabiliți în procent mare în oraș: „populația ardeleană venită în oraș prin Cîmpia Brăilei, avea o situație materială mai bună decît ardelenii imigrați direct în Transilvania; primii își creaseră o stare materială înfloritoare prin păstorie și chiar agricultură și veneau la oraș cu hotărîrea de a face negustorie, pe cînd cei veniți direct, intrau ca băieți de prăvălie pregătindu-se tot în această ramură de activitate“³⁴.

Într-o vreme în care Brăila înregistrează un spor de 667% populație alogenă, fenomenul imigrației transilvănene prezintă o importanță deosebită pentru păstrarea caracterului național al Brăilei (la sfîrșitul secolului al XIX-lea populația Brăilei cuprindea 59% autohtoni și 41% alojeni, la o populație totală de 33.194 suflete): „numai marii intensități a curentului de imigrare de nuanță autohtonă și îndeosebi ardeleană, i se datora menținerea aspectului românesc al principalelor străzi comerciale ale orașului, la începutul secolului actual“³⁵.

Implicațiile se resimt, așa cum arătam la începutul studiului, în puternicele legături sufletești păstrate de Brăila cu Transilvania în epoca modernă, reflectîndu-se în intensitatea mișcării naționale desfășurate aici. Athanasie Popescu, președintele secției locale a „Ligii culturale“ între 1912—1932, stăruie asupra acestui aspect într-un studiu istoric dedicat primului liceu din oraș, al cărui director a fost vreme îndelungată³⁶. În această mișcare un rol important revenea cadrelor didactice prezente atît în secția locală a societății „Carpați“, cit și în cea a „Ligii culturale“. Se remarcă între acestea profesorii ardeleni Leonte Moldovan, Corneliu Gușăilă, Gheorghe Iuga. Erau organizate ample manifestări naționale (22 decembrie 1902, „50 de ani de la moartea lui N. Bălcescu“; 2 iulie 1904, „400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare“ etc.). La 1903 se constituia un cerc al întregului corp didactic primar și secundar din oraș, care

³⁰ V. nota 3.

³² *Idem*, 87.

³³ *Idem*, 91.

³⁴ *Idem*, Populația Brăilei ..., A.B., 4, 2—3, 1932, 114—115.

³⁵ *Ibidem*.

³⁶ v. T. Bucurei, O vatră de lumină seculară, Brăila, 1988.

avea ca scop „să cultive în cel mai înalt grad sentimentul național și iubirea de patrie precum și datele care imprimă caracterul distinctiv al poporului român urmărind pururea înaltele idealuri ale națiunii române”³⁷.

În afară de studiile amintite, alte referiri la legăturile Transilvaniei cu Brăila apar în textele incluse de rubricile *Documente* și *Informații*. . . Cităm spre exemplu extrasele din socotelile Brașovului care confirmă prezența negustorilor și cărăușilor brăileni în acest oraș din *Quellen zur Geschichte der Stadt Kronstadt*, 1, 1—96, precum și relațarea lui Walerand de Wavrin de la 1445 prin care confirmă marel drum de negoț de la Brașov la Brăila (N. Iorga, *Istoria românilor prin călători*).

O mențiune specială se impune pentru mărturisirea făcută de V. M. Sassu în *Brăilenii morți pentru patrie pomeniți în cartea „Povestea sfântului nostru războiu” de C. Kirilșescu* referitoare la cauzele care îi puseseră în mișcare pe brăileni ca și pe ceilalți români în 1916: „dincolo de munți, frații noștri cei dragi din Ardeal, Banat și Bucovina, trăiau în robia străinului. Pentru ei puseserăm noi mâna pe arme, pentru ei ne stricaseam liniștea; pentru ei am îmbrăcat cămașa morții sute de mii de flăcăi, pentru ei adusesem pe capul nostru foc și pirjol de aproape să ne fărâmam țara”³⁸.

La sfârșitul acestei scurte incursiuni în paginile revistei „Analele Brăilei”, câteva concluzii se impun. Cercetînd istoria Brăilei din dorința de a dezvălui specificul local, revista brăileană, fără a se ocupa special de evoluția legăturilor cu Transilvania și de cercetarea naturii acestora, surprinde aspecte interesante, cum ar fi realizarea comerțului cu Transilvania în special prin intermediul orașului Brașov; rolul și contribuția orașului transilvănean la ridicarea și afirmarea economică a Brăilei; legăturile directe între conducerea administrativă ale celor două orașe pentru protejarea cetățenilor lor; importanța vitală a negoțului pe drumul Brăilei pentru Brașov care adesea a determinat pe negustorii de aici să caute a dobîndi acte de privilegii din partea domnilor munteni, uneori chiar cu riscul intervenției în treburile politice ale Țării Românești pentru susținerea unor pretendenți la tron ceea ce presupunea riscul de genul represaliilor din timpul lui Vlad Tepeș.

Deosebit de interesant ni se pare fenomenul migrărilor dinspre Transilvania în ținutul și orașul brăilean, remarcată în paginile revistei pentru implicațiile sale în menținerea caracterului național al celui mai cosmopolit oraș românesc din epoca modernă, ca și pentru justificarea intensității mișcării naționale desfășurate la Brăila înainte de 1918 și a mișcării culturale inițiate după război de revista „Analele Brăilei”.

Izvorită dintr-un climat național puternic și concepută de o generație marcată de participarea la „războiul sfînt pentru întregirea neamului”, revista „Analele Brăilei” își propunea să amplifice și să adîncească legăturile frățești între Brăila și Brașov, adresînd în acest sens apelul său către revista „Țara Birsei” și Societatea „Astra”³⁹.

³⁷ A. Popescu, *Instituțiuni în legătură cu liceul. Activitatea culturală publică a profesorilor*, A.B., 3, 1, 1931, 36.

³⁸ *** în A.B., 2, 2, 1930, 32.

³⁹ G. T. Marinescu, *Studiul orașului...*, A.B., 5, 1, 1933, 66.

Brăila, puternic legată de Transilvania prin interesele economice conturate încă din secolul al XIV-lea și înnoită ca viață românească prin migrația transilvăneană din secolul al XIX-lea, rămîne în perioada interbelică „un centru ardelenesc, locul unde s-au stabilit păstorii și negustorii din ținutul Brașovului”⁴⁰. Sentimentul dragostei celor despărțiți de frații lor prin hotare politice era natural să fie mai puternic simțit de cei care aveau dincolo părinți și frați.

ELENA-EMILIA LICA

LA REVUE „ANALELE BRAILEI” („LES ANNALES DE BRĂILA”), 1929—1940,
AU SUJET DES LIAISONS DE LA VILLE DE BRĂILA AVEC LA TRANSYLVANIE

(Résumé)

En utilisant, à plupart, une documentation publiée, on fait une synthèse de la manière dans laquelle ladite revue présente les liaisons entre la ville de Brăila et la Transylvanie. Cettes-ci ont, comme de grands compartiments, les liaisons commerciales avec la ville de Brașov dès le XIV-ème siècle, comme aussi l'immigration des Roumains transylvains en Brăila et sa zone limitrophe, spécialement au XIX-ème siècle.

⁴⁰ V. M. Sassu, *Informațiuni, A.B.*, 3, 2, 1931, 116.